

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/1291/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6613223010
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6613223010.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte v zložení z JUDr. Mária Podhorová, predsedníčka senátu, JUDr. Peter Priehoda a JUDr. Anna Snopčoková, členovia senátu, v právnej veci navrhovateľa Wüstenrot poisťovňa, a.s., so sídlom Bratislava, Karadžičova 17, IČO: 31 383 408, zastúpený JUDr. Jaroslavom Čollákom, advokátom so sídlom v Košiciach, Floriánska 19, proti odporcovi X. X., narodený XX.XX.XXXX, trvale pobytom X., T. XXX/XX, štátny občan SR, zastúpený Mgr. Petrom Sitarčíkom, advokátom so sídlom v Lučenci, Jókaiho 1 v konaní o zaplatenie 6.244,39 € s príslušenstvom, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec zo dňa 31.07.2014 č. k. 13C/28/2014-157, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v časti o zaplatenie sumy 79,97 € a vo výroku o trovách konania zrušuje a v tejto časti vracia okresnému súdu na ďalšie konanie.

V zostávajúcej časti rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 6.244,39 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2.769,84 € od 01. 05. 2012 do zaplatenia. Odporcovi uložil povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 374,50 € a trovy právneho zastúpenia vo výške 791,80 €. Okresný súd rozhodoval o navrhovateľom uplatnenom práve na postih podľa § 12 ods. 1 písm. g) zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla z dôvodu, že poistený nesplnil povinnosť podľa § 10 ods. 1 písm. a) tohto zákona - písomne oznámiť poisťovateľovi vznik škodovej udalosti do 15 dní od jej vzniku, ak vznikla na území Slovenskej republiky. Uvedené zákonné ustanovenie je premietnuté aj v čl. 6 písm. j) Všeobecných poisťných podmienok pre povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou poisťnej zmluvy s poukazom na záverečné ustanovenia uzatvorenej poisťnej zmluvy z 10. 02. 2009. Povinnosťou odporcu teda bolo oznámiť poisťnú udalosť do 04. 05. 2009 (k dopravnej nehode došlo dňa 18. 04. 2009). Odporca svoje tvrdenie, že osobne nahlásil poisťnú udalosť, resp. že túto nahlásil telefonicky, a taktiež, že tak bolo učinené aj písomne, žiadnym spôsobom nepreukázal. Jediným dôkazom o nahlásení poisťnej udalosti je oznámenie (č. I. 24) zo dňa 08. 06. 2009 doručené poisťovateľovi dňa 11. 06. 2009. Súd dospel k záveru, že odporca neuniesol dôkazné bremeno o svojom tvrdení, že poisťnú udalosť v lehote oznámil, a preto súd uzavrel, že poisťná udalosť nebola oznámená v súlade so zákonnými a zmluvnými dojednaniami. Pokiaľ odporca poukázal na dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré eventuálne k oznámeniu poisťnej udalosti nedošlo v lehote, súd konštatoval, že tieto dôvody osobitného zreteľa sa môžu vzťahovať jedine na poisťníka, teda odporcu. Odporca však žiadnu takúto skutočnosť preukazujúcu dôvody osobitného zreteľa na jeho strane nepreukázal. Odporca nebol priamym účastníkom dopravnej nehody (toto zapríčinil jeho syn), svoj zlý psychický stav po nehode,

ktorý by bolo možné akceptovať, však žiadnym spôsobom nepreukázal a nebol potvrdený ani výsluchom svedka R.. G. F.. Odporca teda nepreukázal žiadnu objektívnu ani subjektívnu skutočnosť, ktorú by bolo možné považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý k nahláseniu poisťnej udalosti nedošlo. Pretože navrhovateľ preukázateľne poškodeným po nebohom R. Y. (ktorý podľahol zraneniam pri dopravnej nehode) plnil, vzniklo mu právo postihu voči odporcovi. Odporca vzniesol námietku premlčania a zároveň napadol platnosť uznávacích prejavov, ktoré predložil v konaní navrhovateľ z dôvodu, že tieto úkony neurobil odporca, a preto nemôžu mať žiadny právny účinok. Vzhľadom na začatie plynutia trojročnej premlčacej doby a deň začatia konania (27. 12. 2013), teda vo vzťahu k predmetným platbám uplatneným navrhovateľom je eventuálne uznanie dlhu zo strany odporcu, resp. jeho neuznanie a neplatnosť právne irelevantné, pretože nemal vplyv na plynutie premlčacej doby (ide o platby zo dňa 13. 03. 2012, zo dňa 22. 06. 2011). Vo vzťahu k plneniu zo dňa 28. 05. 2010 vo výške 3.349,83 € si navrhovateľ uplatnil na zaplatenie sumu 669,97 €, z tejto už bola časť vo výške 590,00 € zaplatená, zostáva uhradiť suma 79,97 €. Ohľadom tejto sumy prvostupňový súd uviedol, že premlčanie v prípade, ak by súd uznal argumentáciu odporcu o neplatnosti uznávacieho prejavu, by námietka premlčania bola dôvodná. Súd však s poukazom na dobré mravy, vzhľadom na správanie sa odporcu, právo na premlčanie neuznal a pohľadávku v takejto výške považoval za nepremľčanú. K uznávacím prejavom, o ktorých odporca tvrdil, že ich nepodpísal a že ich podpísal jeho syn, ktorý vo veci s poisťovňou komunikoval, prvostupňový súd uviedol, že podpísaniu uznávacieho prejavu osobou odlišnou od účastníka zmluvného vzťahu, je nepochybne dôvodom neplatnosti takéhoto právneho úkonu. Za účelom overenia si pravdivosti tvrdenia ako odporcu, tak aj svedka X. X. J., by bolo potrebné nariadiť znalecké dokazovanie súdnym znalcom z odboru grafológie, ktorý by určil pravdivosť podpisu svedka X. X. J. tak, ako to svedok tvrdí, resp. by tieto tvrdenia vyvrátil znalecké dokazovanie, však súd považoval za nadbytočné a nevhodné vzhľadom na okolnosti uznávacieho prejavu, keď je zrejmé, že k jeho podpisu došlo v X., t.j. v mieste bydliska odporcu, odporca pritom vedel, že je účastníkom zmluvného vzťahu, a preto nebol dôvod, aby dával uznávací prejav podpísať svedkovi, svojmu synovi, a takýmto spôsobom navrhovateľa uviedol do omylu ohľadom zabezpečenia splatnosti jeho pohľadávky formou predĺženia premlčacej doby. Súd poukázal na skutočnosť, že odporca musel o uznaní dlhu a splátkach vedieť, pretože sám písomne žiadal o pozastavenie splátok z dôvodu, že bol nezamestnaný a nemal dostatok finančných prostriedkov. Súd takéto konanie odporcu považoval za konanie v rozpore s dobrými mravmi, ktoré veriteľ nepochybne uviedlo do omylu. Pokiaľ by teda aj predmetné uznanie boli podpísané X. X. J., súd by k tejto námietke premlčania neprihliadol pre rozpor uznávacieho prejavu a konania odporcu s dobrými mravmi. Súd navrhovateľovi priznal úrok z omeškania vo výške 9 % ročne od 01. 05. 2012 s odôvodnením, že korešponduje výške úroku k predmetnému dňu stanovenému v zmysle vyššie uvedených zákonných ustanovení (§ 517 ods. 1, 2 OZ, § 3 nariadenia č. 87/1995 Z.z.). O trovách konania rozhodol prvostupňový súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a § 149 ods. 1 O. s. p.

Proti rozsudku okresného súdu podal odporca prostredníctvom splnomocneného advokáta v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodu neúplne zisteného skutkového stavu, nevykonania navrhnutých dôkazov potrebným na zistenie rozhodujúcich skutočností podľa § 205 ods. 2 písm. c) O. s. p. z dôvodu, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 205 ods. 2 písm. d) O. s. p. a rozhodnutie prvostupňového súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p.

Poukázal na to, že navrhovateľ dňa 01. 07. 2014 zmenil svoj návrh tak, že rozšíril žalobu o 3.474,55 €, a preto žiadal od odporcu sumu 6.244,39 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2.769,84 € od 01. 05. 2012 do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania. Pôvodne sa domáhal voči odporcovi zaplatenia sumy 2.769,84 € spolu s úrokom z omeškania z tejto sumy rovnako od 01. 05. 2012 do zaplatenia. Zmeneným návrhom požadoval navrhovateľ od odporcu viac ako v pôvodnom návrhu, šlo o zmenu návrhu podľa § 95 ods. 1 O. s. p. Prvostupňový súd zaslal zmenu návrhu odporcovi, ktorý sa k nemu vyjadril svojim podaním zo dňa 24. 07. 2014. Prvostupňový súd procesne pochybil, keď o zmene návrhu nerozhodol uznesením podľa § 95 ods. 3 O. s. p., ktorým by súd ako aj účastníci boli viazaní. Aj napriek tomu, že nedošlo k rozhodnutiu o zmene návrhu, zaviazal súd odporcu napádaným rozsudkom na úhradu plnenia navrhovateľovi, ktoré bolo uplatnené zmeneným návrhom zo dňa 01. 07. 2014. Týmto konaním podľa odporcu prvostupňový súd odňal odporcovi možnosť konať pred súdom. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR č. 1Cdo/51/2009 zo dňa 22. 09. 2010 (pokiaľ súd nerozhodne o uplatnenej zmene návrhu, nemôže pokračovať v konaní o pôvodnom návrhu...).

V ďalšej časti odvolania poukazuje na svoje návrhy vykonať znalecké dokazovanie súdnym znalcom z odboru grafológie za účelom overenia, resp. vyvrátenia pravosti podpisov na uznaní dlhu zo dňa 26. 09. 2011 a žiadosti o pozastavenie splácania postihu zo dňa 15. 07. 2012. Tento návrh dal odporca z dôvodu preukázania neplatnosti týchto právnych úkonov, a tým aj čiastočného premlčania nároku navrhovateľa. Súd považoval dokazovanie za zbytočné a nevhodné s odôvodnením, že správanie sa odporcu v tomto smere bolo v rozpore s dobrými mravmi. Podľa odvolateľa takéto úvahy súdu nevyplývajú z vykonaného dokazovania, naopak, sú v rozpore s doposiaľ vykonaným dokazovaním. Prvostupňový súd si nekriticky osvojil tvrdenia navrhovateľa bez prihliadnutia na vykonané dokazovanie. Odporcovi preto nie je jasné, na základe čoho prvostupňový súd dospel k takýmto záverom. Poukázal na výsledky dokazovania o týchto skutočnostiach, majúce za to, že tvrdenie súdu o tom, že konanie odporcu považuje za konanie v rozpore s dobrými mravmi, je tvrdením, ktoré nevyplýva z vykonaného dokazovania a je nedôvodné. Poukázal na výzvy, ktoré navrhovateľ zaslal odporcovi v súvislosti s uplatnením postihu s tým, že si poisťník uplatnil u odporcu podľa vlastných interných predpisov len časť vyplateného poistného plnenia, pričom listom zo dňa 13. 12. 2013 uviedol, že napriek tomu, že podľa § 12 ods. 1 zákona má poisťovňa právo na náhradu celého poistného plnenia, uplatňuje si v zmysle interných predpisov nárok na vrátenie poistného plnenia iba čiastočne. Podľa prepočtu je zrejmé, že navrhovateľ na základe vlastných interných predpisov požaduje od odporcu pomernú časť 20 % vyplateného poistného plnenia. Skutočnosť, že navrhovateľ je na určenie výšky náhrady poistného plnenia, ktorú môže požadovať od odporcu, viazaný svojim interným predpisom, potvrdzujú aj Všeobecné poistné podmienky pre povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Poukazuje na čl. 8 bod 11 VPP, podľa ktorého výška náhrady, na ktorú poisťovni vznikne nárok, nesmie presiahnuť úhrn súm, ktoré poisťovňa vyplatila z dôvodu poistnej udalosti. Tým nie je dotknutý nárok poisťovne na úhradu pomernej časti dlžného poistného. Výšku náhrady určí poisťovňa postupom podľa interného predpisu. Rozhodnutie prvostupňového súdu, ktorý priznáva navrhovateľovi náhradu poistného plnenia v sume 6.244,39 € vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhovateľ si uplatnil náhradu poistného plnenia pôvodne v sume 2.769,84 € podľa vlastných interných predpisov a VPP, ktorými je viazaný. Až následne rozšíril svoj návrh o sumu 3.474,55 € s tým, že požaduje aj doposiaľ neuplatnenú časť vyplateného poistného plnenia, t. j. 100 % vyplateného poistného plnenia zo dňa 13. 03. 2012. Takto požadované plnenie považuje odporca za odporujúce interným predpisom navrhovateľa, ako aj odporujúce dobrým mravom.

Pokiaľ ide o rozhodnutie o náhrade trov konania, domnieva sa, že v tomto prípade nebol dôvod, aby sa navrhovateľ vzhľadom na skutočnosť, že ide o veľkú obchodnú spoločnosť s celoslovenskou pôsobnosťou s vlastným právnym oddelením, dal zastupovať advokátom. Domnieva sa, že došlo k tomu len z dôvodu zvýšenia súm, ktoré musí odporca uhradiť. Súd mal poskytnúť odporcovi ochranu a dbať, aby nedochádzalo k zneužívaniu práv na úkor iných osôb. Pokiaľ by súd dospel k účelnosti vynaložených trov konania, mal súd skúmať aj dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 150 ods. 1 O. s. p. majú za to, že odporca je v materiálnej núdzi, dôkazom čoho je aj rozhodnutie Centra právnej pomoci zo dňa 19. 02. 2014, ktorým bol odporcovi priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci domáhať sa zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci na ďalšie konanie, resp. zmeny žaloby tak, mu súd žalobu zamietne a navrhovateľa zaviazne na náhradu trov konania v sume 1.033,95 € a trov odvolacieho konania vo výške 210,81 €.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril navrhovateľ prostredníctvom splnomocneného advokáta. Navrhovateľ poukázal na to, že nie je možné súhlasiť s tvrdením odporcu o procesnom pochybení, že nebolo rozhodnuté o zmenenom návrhu. Poukazuje na uznesenie Okresného súdu Lučenec zo dňa 03. 07. 2014 č. k. 13C/28/2014-133, ktorým okresný súd rozhodol, že pripúšťa zmenu návrhu navrhovateľa uskutočnenú podaním z 01. 07. 2014. Pokiaľ odporca namieta čiastočné premlčanie nároku z dôvodu údajnej neplatnosti uznania dlhu, navrhovateľ súhlasí s názorom prvostupňového súdu, že dokazovanie znalcom by bolo nadbytočné a nevhodné vzhľadom na okolnosti uznávacieho prejavu. Názor odporcu, že úvahy súdu o konaní v rozpore s dobrými mravmi v prípade uznávacieho prejavu nevyplývajú z vykonaného znaleckého dokazovania, s týmto nesúhlasí. Navrhovateľ aj napriek irelevantnosti pravosti podpisu uvádza, že z dokazovania nie je jednoznačne preukázané tvrdenie odporcu, že uznanie dlhu z 26. 09. 2011 a žiadosť o pozastavenie splácania postihu z 30. 01. 2012 podpísal svedok a nie odporca. Sám odporca uviedol, že „podpis je asi synov“, pričom svedok uviedol, že „podpis je na 95 % môj“. Tvrdenie svedka X. X. J. o tom, že uznanie dlhu a žiadosť o pozastavenie splácania postihu podpísal v pobočke navrhovateľa v S. a nie v X., považuje za nepreukázanú a účelovú obranu. Splátkové kalendáre spolu s uznaniami dlhov navrhovateľ nedoručuje klientom prostredníctvom zákazníckych

centier, táto agenda patrí výlučne do sídla navrhovateľa. Poukazuje na priebeh udalostí zo svojho pohľadu s tým, že z jeho strany došlo k ústretovému konaniu voči odporcovi, keď mu najskôr povolil splácať dlh v splátkach, následne vyhovel aj jeho žiadosti o pozastavenie splácania dlhu. Pokiaľ by uznanie dlhu podpísal syn odporcu, bol by navrhovateľ uvedený do omylu, že jeho nároky sa premlčujú až za 10 rokov od podpísania uznania, takéto konanie odporcu je potrebné považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi. Odporca si nesplnil svoju povinnosť ohlásiť včas škodovú udalosť, navyše zavádzal navrhovateľa, ktorý mu v snahe vyjsť v ústrety ponúkol možnosť splácať dlh v splátkach. Akékoľvek znalecké dokazovanie ohľadne pravosti podpisov na uznania dlhov, považuje za irelevantné, pretože nemá vplyv na plynutie premlčacej doby. Toto by sa týkalo len plnenia z 28. 05. 2010 vo výške 79,97 €. Sám odporca pritom na pojednávaní dňa 26. 05. 2014 uviedol, že uznanie zo dňa 06. 05. 2010 je irelevantné a za relevantné považuje len uznanie z 26. 09. 2011. K všetkým skutočnostiam, ktoré odporca uvádzal na svoju obranu dodáva, že neboli zo strany odporcu nielen preukázané, ale navzájom si aj odporujú. Nesúhlasí s názorom, že rozhodnutie súdu, ktorým priznal navrhovateľovi náhradu poistného plnenia, je nesprávne, navrhovateľ má byť viazaný svojím interným predpisom. Takýto názor považuje za nesprávny, podľa zák. č. 381/2001 Z. z. ust. § 12 ods. 1 písm. g) zákona má navrhovateľ právo na náhradu celého poistného plnenia. Pokiaľ si pôvodne navrhovateľ neuplatnil celú poskytnutú sumu, nemá to za následok, že nie je oprávnený uplatniť na súde následne aj ďalšiu časť poskytnutého poistného plnenia. Zákon dáva na úvahu poisťovateľa, či tzv. postih uplatní v plnej výške súm vyplatených poškodenému alebo len čiastočne. Nesúhlasí s názorom, že by požadované plnenie v ďalšej sume 3.474,55 € bolo v rozpore s dobrými mravmi, navyše toto svoje tvrdenie odporca ani žiadnym spôsobom nevysvetlil.

Rovnako nesúhlasí navrhovateľ s dôvodmi odvolania v časti rozhodnutia o náhrade trov konania. Poukazuje na skutočnosť, že navrhovateľ kontaktoval právneho zástupcu odporcu za účelom navrhnutia mimosúdneho riešenia sporu, zároveň mu však oznámil, že vzhľadom na skutočnosť, že neustále uvádza nové skutočnosti na svoju obranu, zväží aj svoju účasť na pojednávaní a bude nútený nechať sa zastúpiť advokátom. Sama skutočnosť, že navrhovateľ nebol od začiatku zastúpený advokátom a zastupoval sa pôvodne sám, je v prospech navrhovateľa (zrejme mal na mysli odporcu - dodáva súd). Navrhuje rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť a priznať navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania za jeden úkon právnej služby spolu s režijným paušálom a 20 % DPH - 262,62 €.

Krajský súd, ako súd odvolací preskúmal vec v medziach daných ust. § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania v súlade s § 214 ods. 2 O. s. p. Napadnutý rozsudok v časti o zaplatenie sumy 79,97 € s poukazom na ust. § 221 ods. 1 písm. h) O. s. p. zrušil a v tejto časti vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, rovnako ako aj súvisiaci výrok o náhrade trov konania. Rozsudok okresného súdu v zostávajúcej časti ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

Odvolací súd po oboznámení sa s napadnutým rozsudkom okresného súdu, postupom prvostupňového súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku a dôvodov odvolania, dospel k záveru, že odvolanie odporcu je dôvodné len čiastočne.

Tvrdenie odporcu o procesnom pochybení prvostupňového súdu, ktorý mal konať o zmenenom návrhu napriek tomu, že opomenul o zmene návrhu rozhodnúť uznesením, kvalifikuje odvolací súd ako bezdôvodné. Z obsahu spisu totiž odvolací súd zistil, že prvostupňový súd o zmene návrhu rozhodol uznesením zo dňa 03. 07. 2014 č. k. 13C/28/2014-133 tak, že „pripustil zmenu návrhu spočívajúcu v zmene petitu v tomto znení: odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi istinu vo výške 6.244,39 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne odo dňa 01. 05. 2012 zo sumy 2.769,84 € do zaplatenia a trovy konania, a to všetko do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia“. Toto písomné uznesenie (na č. l. 133 spisu) bolo doručené právnemu zástupcovi odporcu dňa 08. 07. 2014, ako vyplýva z doručky pripojenej k č. l. 132a.

Vyjmúc časť rozhodnutia o nároku v sume 79,97 €, v ktorom odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu, odvolací súd považuje zostávajúcu časť rozhodnutia, ktorým prvostupňový súd uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi žalovanú sumu za vecne správne a správne odôvodnené, preto odvolací súd aplikujúci ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil v tejto zostávajúcej časti napadnutý rozsudok stotožniac sa zároveň s dôvodmi napadnutého rozsudku. Dôvody odvolania sú založené na tvrdení, že rozhodnutie je nesprávne, pretože vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa odporcu ide o rozhodnutie nesprávne, požadované plnenie je v rozpore s internými predpismi navrhovateľa, všeobecnými

poistnými podmienkami pre povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ako aj v rozpore s dobrými mravmi. Tieto odvolacie dôvody však odporca bližšie nekonkretizoval. Je bez akýchkoľvek pochybností, že navrhovateľ uplatnil nárok v súlade s ust. § 12 ods. 2 písm. g) zák. č. 381/2001 Z. z., rovnako podľa Všeobecných poistných podmienok čl. 8 bod 9 písm. e), a tiež v súlade s čl. 9 bod 11. Pokiaľ odporca tvrdí, že navrhovateľ neurčil výšku náhrady postupom podľa svojho interného predpisu, toto svoje tvrdenie žiadnym spôsobom nepreukázal a odvolací súd konštatuje, že nejde o všeobecne záväzný právny predpis. Rovnako ničím odporca neodôvodnil svoje tvrdenie o postupe navrhovateľa ako poisťovateľa, ktorý by bol v rozpore s dobrými mravmi. Rozsudok prvostupňového súdu, ktorým zaviazal odporcu na zaplatenie sumy 6.164,42 € (to znamená sumy 6.244,39 € bez sumy 79,97 €, v ktorej časti bol rozsudok zrušený) považuje za vecne správny, náležite skutkovo odôvodnený a právne správne posúdený.

Pokiaľ ide o sumu 79,97 €, v ktorej prvostupňový súd pripustil možnosť premlčania nároku v tejto časti, avšak námietku premlčania neuznal pre rozpor uznávacieho prejavu a konanie odporcu s dobrými mravmi, v tejto časti považoval odvolací súd za dôvodné rozsudok okresného súdu zrušiť pre nesprávne právne posúdenie a nedostatočné zistenie skutkového stavu a v tejto časti vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie podľa § 221 ods. 1 písm. h) O. s. p. a ods. 2 O. s. p.

Podľa názoru odvolacieho súdu, rozsudok okresného súdu je v tejto časti nedostatočne presvedčivý a nejednoznačný. Z odôvodnenia rozsudku ohľadne tejto časti, kde súd vzhľadom na deň vyplatenia poistného plnenia, to znamená, rozhodujúci moment od začatia plynutia premlčacej doby (§ 12 ods. 4 zák. č. 381/2001 Z.z.) a deň začatia konania absentuje jednoznačný záver prvostupňového súdu, či považuje nárok v tejto časti za premlčaný alebo nie a z akých dôvodov. Rovnako prvostupňový súd nezaujal stanovisko ani k tomu, akým spôsobom vyhodnotil sporný uznávací prejav (týkajúci sa tejto konkrétnej sumy). Odvolací súd súhlasí s názorom prvostupňového súdu, že v danom prípade je určenie znaleckého dokazovania skutočne nevhodné a nadbytočné, dokazovanie však možno vykonať aj iným spôsobom a je vecou súdu, aby zväzil vzhľadom aj na predmet konania a jeho výšku, aké dôkazy navrhnuté účastníkmi vykoná, keď ich vyhodnotenie opätovne prináleží súdu vzhľadom na všetky okolnosti a skutočnosti, ktoré za konania vyšli najavo.

K námietke premlčania a tvrdenému rozporu s dobrými mravmi odvolací súd uvádza, že námietka premlčania je v zásade právom dovoleným a predpokladaným súkromným právom. Vzhľadom na rozhodnutie Ústavného súdu SR o tejto otázke (II. ÚS 176/2011) však nemožno vo všeobecnosti vylúčiť ani to, že vznesenie námietky premlčania odporcom by mohlo byť považované za konanie v rozpore s dobrými mravmi (výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi). Uplatnenie námietky premlčania vo všeobecnosti je potrebné považovať za výkon práva v súlade s dobrými mravmi. Pokiaľ by účastník konania, voči ktorému sa táto námietka uplatnila, chcel vylúčiť účinnosť námietky práve pre rozpor s dobrými mravmi, musí tento rozpor v konaní uplatniť a náležite aj preukázať. Odvolací súd však poukazuje na to, že navrhovateľ síce konanie odporcu v súvislosti s uznávacím prejavom označil za odporujúce dobrým mravom, pokiaľ však ide o námietku premlčania, túto účastník takýmto spôsobom necharakterizoval.

Odvolací súd považoval za potrebné v uvedenej časti o zaplatenie sumy 79,97 € zrušiť napadnutý rozsudok za tým účelom, aby prvostupňový súd zaujal jednoznačné stanovisko k otázke, či uvedený nárok bol uplatnený v zákonnej premlčacej dobe alebo nie, pretože len v prípade, ak súd dospeje k záveru, že nárok nebol uplatnený včas, sú namieste úvahy ohľadne rozporu námietky premlčania s dobrými mravmi. Rozsudok v tomto smere musí byť súladný s ust. § 157 ods. 2 O. s. p., konkrétny, jasný a výstižný.

V novom rozhodnutí o tejto zrušenej časti rozsudku rozhodne prvostupňový súd opätovne o náhrade trov prvostupňového aj odvolacieho konania v zmysle ust. § 224 ods. 3 O. s. p.

Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním senát pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.